

Sygn. akt VIII U 1162/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Trybulec-Czernek

Protokolant: st. sekr. sądowy Barbara Urmańska

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy **J. S.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 7 czerwca 2013 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu J. S. prawo do emerytury od dnia 6 maja 2013 roku i stwierdza, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

/na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VIII U 1162/13

Artykuł I. UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił przyznania ubezpieczonemu J. S. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, bowiem nie udowodnił on okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 25 lat, a jedynie 24 lata, 7 miesięcy i 20 dni oraz 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 2 lata, 4 miesiące i 16 dni.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony J. S. domagał się przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, wskazując, iż posiada 25-letni staż pracy oraz 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony podniósł, iż organ rentowy pominął okres jego zatrudnienia od 1 sierpnia 1994 roku do 30 maja 1995 roku, tj. 10 miesięcy, po doliczeniu których jego staż pracy wynosi 25 lat, 5 miesięcy i 20 dni.

Nadto, ubezpieczony domagał się uwzględnienia do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych następujących okresów zatrudnienia:

- od 4 września 1971 roku do 16 października 1972 roku w (...), na stanowisku stolarza okrętowego,
- od 7 lipca 1977 roku do 31 października 1991 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G., w charakterze cieśli,
- od 1 czerwca 1992 roku do 30 listopada 1992 roku w Przedsiębiorstwie (...), na budowie eksportowej w Niemczech,
- od 1 czerwca 1995 roku do 15 lipca 1996 roku w Przedsiębiorstwie (...), na stanowisku cieśli,
- od 7 sierpnia 1996 roku do 20 listopada 1997 roku w Przedsiębiorstwie (...)S.A. w G., na stanowisku cieśli.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, w całości podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. S. urodził się w dniu (...) roku.

Niesporne.

W okresie od 4 września 1971 roku do 16 października 1972 roku ubezpieczony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, był zatrudniony w (...) w G., na stanowisku stolarza okrętowego. W tym okresie zakres wykonywanych przez ubezpieczonego czynności zawodowych był taki sam jak w okresie zatrudnienia od 15 listopada 1974 roku do 31 marca 1977 roku w (...) w G., na stanowisku monterza stolarskiego wyposażenia okrętowego, uznanym przez organ rentowy za pracę w warunkach szczególnych. Praca ubezpieczonego polegała na wykonywaniu, montowaniu wyposażenia statków.

Dowód: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, świadectwo pracy, opinia w aktach osobowych w kopercie – k. 40, zeznania ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony – 00:25:51 – 00:37:59 płyta CD w kopercie – k. 63.

W okresie od 7 lipca 1977 roku do 31 października 1991 roku ubezpieczony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G., na stanowisku cieśli.

W ramach powyższego zatrudnienia ubezpieczony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracował na budowach eksportowych, na stanowisku cieśli:

- od 20 listopada 1978 roku do 30 listopada 1979 roku w NRD,
- od 20 lutego 1981 roku do 1982 roku w Libii,
- od 23 kwietnia 1986 roku do 21 lipca 1987 roku w NRD,
- od 7 maja 1990 roku do 21 grudnia 1990 roku w RFN,
- od 10 czerwca 1991 roku do 9 września 1991 roku w RFN.

Z dniem 1 września 1988 roku pracodawca powierzył ubezpieczonemu obowiązki brygadzysty 4-osobowej brygady i przyznał ubezpieczonemu tzw. dodatek brygadzystowski.

Ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego w okresie od 26 marca 1991 roku do 9 czerwca 1991 roku.

Praca ubezpieczonego jako cieśli w okresie zatrudnienia w (...) w G., w tym na budowach eksportowych, polegała na szalowaniu, zbrojeniu, betonowaniu, montowaniu konstrukcji stalowych, od podstaw, tj. od fundamentów po zakończenie konstrukcji – na wysokości. Ubezpieczony pracował m.in. przy budowie elektrociepłowni. Ubezpieczony stawiał ściany, stropy, słupy, wykonywał szalunki z drewna, stal - formy. Sporadycznie, kiedy przykładowo trzeba było

odczekać jeden dzień po postawieniu ściany, ubezpieczony kierowany był do innych prac, np. układał drogi dojazdowe, przygotowywał szalunki.

Ubezpieczony posiadał orzeczenia lekarskie o zdolności do pracy na wysokości.

Dowód: świadectwo pracy, umowy o pracę, umowy o pracę na budowie eksportowej, angaże, karta kontrolna badań okresowych w aktach osobowych w kopercie – k. 33, zeznania świadka Z. B. – 00:02:10 – 00:07:27 płyta CD w kopercie – k. 63, zeznania świadka G. O. – 00:08:20 – 00:17:46 płyta CD w kopercie – k. 63, zeznania świadka C. R. – 00:19:25 – 00:25:24 płyta CD w kopercie – k. 63, zeznania ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony – 00:25:51 – 00:37:59 płyta CD w kopercie – k. 63.

W okresach od 1 czerwca 1992 roku do 30 listopada 1992 roku oraz od 7 sierpnia 1996 roku do 20 listopada 1997 roku ubezpieczony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w R., na stanowisku cieśli – na wysokości, przy czym w okresie od 1 czerwca 1992 roku do 30 listopada 1992 roku na budowie eksportowej w H..

Dowód: świadectwo pracy, umowa o pracę na budowie eksportowej, umowa o pracę, świadectwo pracy w aktach osobowych w kopercie – k. 55, zeznania ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony – 00:25:51 – 00:37:59 płyta CD w kopercie – k. 63.

W okresie od 1 czerwca 1995 roku do 13 lipca 1996 roku ubezpieczony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w G., na stanowisku cieśli – na wysokości.

Dowód: świadectwo pracy – k. 14 akt ubezpieczeniowych dot. renty, zeznania ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony – 00:25:51 – 00:37:59 płyta CD w kopercie – k. 63.

W dniu 19 kwietnia 2013 roku ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Ubezpieczony nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił 2 lata, 4 miesiące i 16 dni pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia ubezpieczonego od 4 września 1971 roku do 16 października 1972 roku, od 7 lipca 1977 roku do 31 października 1991 roku, od 1 czerwca 1992 roku do 30 listopada 1992 roku, od 1 czerwca 1995 roku do 13 lipca 1996 roku oraz od 7 sierpnia 1996 roku do 20 listopada 1997 roku.

Niesporne.

Ubezpieczony wykazał 26 lat, 3 miesiące i 23 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Dowód: raport ustalenia uprawnień do świadczenia – k. 7 akt ubezpieczeniowych dot. renty.

Decyzją z dnia 7 czerwca 2013 roku organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury z uwagi na brak 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Niesporne.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach ubezpieczeniowych, aktach osobowych, których wiarygodności oraz autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron procesu, a nadto na podstawie zeznań świadków Z. B., G. O., C. R. oraz zeznań ubezpieczonego przesłuchanego w

charakterze strony. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i ubezpieczonego, oceniając je jako logiczne, zgodne oraz wzajemnie się uzupełniające.

Sąd zważył, co następuje:

Artykuł III. Odwołanie ubezpieczonego J. S. należało uwzględnić.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest prawo ubezpieczonego do emerytury określonej w przepisie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009, Nr 535 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet, okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet, nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ubezpieczony swoje prawo do emerytury w obniżonym do 60 lat wieku emerytalnym wiąże z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych, a zatem stosownie do art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej wymaganym jest, aby wykazał on na dzień 1 stycznia 1999 roku 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.), t.j. pracy wymienionej w wykazie A tegoż rozporządzenia.

Wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem, w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony ukończył 60 rok życia oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Bezspornie zatem, ubezpieczony, poza 25 letnim stażem pracy oraz 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych przebyłym do dnia 1 stycznia 1999 roku, spełnia wszystkie pozostałe wymienione w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej warunki do przyznania dochodzonego świadczenia.

W ocenie Sądu, ubezpieczony udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, bowiem z raportu ustalenia uprawnień do świadczenia, przyjętego do ustalenia prawa ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy wynika, iż staż ubezpieczeniowy J. S. wynosi 26 lat, 3 miesiące i 23 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Wobec powyższego, przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach mogą zostać uznane okresy zatrudnienia ubezpieczonego od 4 września 1971 roku do 16 października 1972 roku, od 7 lipca 1977 roku do 31 października 1991 roku, od 1 czerwca 1992 roku do 30 listopada 1992 roku, od 1 czerwca 1995 roku do 13 lipca 1996 roku oraz od 7 sierpnia 1996 roku do 20 listopada 1997 roku.

Sąd uznał zatem za zasadne ustalić charakter pracy ubezpieczonego w spornych okresach. Zaznaczyć należy, iż prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie odpowiedniego świadectwa pracy w szczególnych warunkach, ze wskazaniem stanowiska pracy określonego w wykazie prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Jak zauważył Sąd Najwyższy - określanie dla celów emerytalnych stanowisk pracy jako „pracy wykonywanej w szczególnych warunkach” w rozumieniu wykazów stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) nie należy do kompetencji pracodawcy (vide: wyrok z dnia 22 czerwca 2005r., sygn. akt I UK 351/04, OSNP 2006/5-6/90).

Sąd w związku z tym przeprowadził na tę okoliczność postępowanie dowodowe z dokumentów z akt ubezpieczeniowych, z akt osobowych, z zeznań świadków oraz z zeznań ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony.

W sądowym postępowaniu odwoławczym, jak już wskazano, okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84, Lex Polonica, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84, Lex Polonica). Powtórzyć należy, iż decydujące znaczenie ma rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożone świadectwo pracy w szczególnych warunkach, określające stanowisko pracy, ponieważ o zaliczeniu danego rodzaju pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale charakter wykonywanych czynności. Należało zatem oprzeć się z jednej strony na zachowanej dokumentacji pracowniczej, a z drugiej na dowodach w postaci zeznań świadków.

Fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w okresach od 4 września 1971 roku do 16 października 1972 roku, od 7 lipca 1977 roku do 25 marca 1991 roku, od 10 czerwca 1991 roku do 31 października 1991 roku, od 1 czerwca 1992 roku do 30 listopada 1992 roku, od 1 czerwca 1995 roku do 13 lipca 1996 roku oraz od 7 sierpnia 1996 roku do 20 listopada 1997 roku znajduje potwierdzenie w zebranym w sprawie materiale dowodowym.

Ubezpieczony wykazał, iż w okresie od 4 września 1971 roku do 16 października 1972 roku wykonywał te same czynności polegające na montowaniu stolarskiego wyposażenia okrętowego na statkach jak w okresie zatrudnienia od 15 listopada 1974 roku do 31 marca 1977 roku w (...)w G., uznanym przez organ rentowy za pracę w warunkach szczególnych – stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Fakt powyższy wynika przede wszystkim z opinii o ubezpieczonym z dnia 17 marca 1977 roku, gdzie w pkt 4 zawarte zostało stwierdzenie, iż ubezpieczony od dnia 4 września 1971 roku zatrudniony był w (...), na Wydziale Stolarsko – Malarskim C5, jako monter stolarskiego wyposażenia okrętowego. Również w świadectwie pracy z dnia 21 marca 1977 roku pracodawca stwierdził, iż ubezpieczony w okresie od 4 września 1971 roku do 31 marca 1977 roku zatrudniony był jako monter stolarskiego wyposażenia okrętowego. Niewątpliwie zatem uznać należało, iż ubezpieczony przez cały okres zatrudnienia w (...) wykonywał te same obowiązki pracownicze. Jak już zostało wskazane, nie ma znaczenia Nazwa stanowiska pracy ubezpieczonego w spornym okresie, a jedynie charakter wykonywanych czynności.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że kwestionowany przez organ rentowy okres zatrudnienia ubezpieczonego od 4 września 1971 roku do 16 października 1972 roku winien zostać potraktowany jako okres pracy w szczególnych warunkach, zgodnie z wykazem A, dział III, poz. 90 załącznika do cytowanego powyżej

rozporządzenia, tj. prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach.

Ubezpieczony wykazał również, iż w okresach od 7 lipca 1977 roku do 25 marca 1991 roku oraz od 10 czerwca 1991 roku do 31 października 1991 roku był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G., w charakterze monter konstrukcji stalowych na wysokości. Sąd zważył również, iż na budowach eksportowych, w ramach powyższego zatrudnienia, ubezpieczony pracował w tym samym charakterze. Jak wynika ze świadectwa pracy z 31 października 1991 roku, w okresie od 26 marca 1991 roku do 9 czerwca 1991 roku ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego. Wiarygodne zeznania świadków Z. B., G. O., C. R. potwierdzają, iż ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako osoba montująca, betonująca, zbrojąca konstrukcje stalowe na wysokości. Zdaniem Sądu, świadkowie posiadają odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, byli zatrudnieni wraz z ubezpieczonym w tym samym okresie, w tym samym zakładzie pracy. Zatem wysnuć należy z powyższego wniosek, iż świadkowie najlepiej zorientowani są co do charakteru pracy ubezpieczonego w spornym okresie. Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by kwestionować wiarygodność świadków w zakresie charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy. Zeznania ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony znalazły odzwierciedlenie w zeznaniach świadków. Sąd ustalił nadto, iż ubezpieczony legitymował się niezbędnymi zaświadczeniami dopuszczającymi do pracy na wysokości.

Jak wynika z dokumentacji osobowej, ubezpieczony w okresach od 1 czerwca 1992 roku do 30 listopada 1992 roku, od 1 czerwca 1995 roku do 13 lipca 1996 roku oraz od 7 sierpnia 1996 roku do 20 listopada 1997 roku wykonywał czynności cieśli. W zeznaniach ubezpieczony potwierdził, iż jako cieśla wykonywał te same czynności, których dokonywał w okresie zatrudnienia w (...).

W związku z powyższym, wskazać należy, iż analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pod kątem charakteru pracy ubezpieczonego w spornych ww. okresach wyraźnie wskazuje, iż była to praca w warunkach szczególnych.

Sąd uznał zatem, iż okresy zatrudnienia ubezpieczonego od 7 lipca 1977 roku do 25 marca 1991 roku, od 10 czerwca 1991 roku do 31 października 1991 roku, od 1 czerwca 1992 roku do 30 listopada 1992 roku, od 1 czerwca 1995 roku do 13 lipca 1996 roku oraz od 7 sierpnia 1996 roku do 20 listopada 1997 roku winny zostać potraktowane jako okresy pracy w szczególnych warunkach, zgodnie z wykazem A, dział V, poz. 5 załącznika do cytowanego powyżej rozporządzenia, tj. prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości.

Uwzględnienie powyższych spornych okresów od 4 września 1971 roku do 16 października 1972 roku, od 7 lipca 1977 roku do 25 marca 1991 roku, od 10 czerwca 1991 roku do 31 października 1991 roku, od 1 czerwca 1992 roku do 30 listopada 1992 roku, od 1 czerwca 1995 roku do 13 lipca 1996 roku oraz od 7 sierpnia 1996 roku do 20 listopada 1997 roku wskazuje, iż staż pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych jest dłuższy niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 cytowanego rozporządzenia, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

W ocenie Sądu, ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie jest członkiem OFE, a także, po uwzględnieniu przez Sąd do okresów pracy w warunkach szczególnych spornych okresów zatrudnienia, spełnił przesłankę co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów, Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia ukończenia 60 lat, mając na uwadze dyspozycję art. 129 w zw. z art. 100 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej.

Działając na podstawie przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd stwierdził, że pozwany organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności

niezbędnej do wydania decyzji, bowiem poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego w spornych okresach, mających wpływ na prawo do wnioskowanego świadczenia, nastąpiło na etapie postępowania sądowego – w oparciu o akta osobowe, zeznania świadków, ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony.

SSO Elżbieta Trybulec - Czernek